

Čís. 12648.

Nelze vynéstí rozsudek pro zmeškání (§ 398 c. ř. s.), byla-li podána neúplná žalobní odpověď, obsahující sice povšechné popření žalobního děje, neobsahující však konečný návrh.

(Rozh. ze dne 27. května 1933, R II 178/33.)

Soud první stolice vyhověl návrhu žalobkyně na vydání rozsudku pro zmeškání žalobní odpovědi, ježto podání, označené jako »žalobní odpověď«, nelze považovati za žalobní odpověď, ano neobsahuje konečný návrh aniž skutkové okolnosti, jimiž se žalovaný hodlá brániti, nýbrž popírá jen povšechně žalobní děj. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek pro zmatečnost a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále ve věci jednal. Důvody: Žalobní odpověď podle § 243 c. ř. s. má míti všeobecné náležitosti přípravného spisu stanovené § 78 c. ř. s. Požadavku tomu nevyhovuje předmětná žalobní odpověď potud, že neobsahuje návrhu, který strana žalovaná při ústním jednání chtěla učiniti (§ 78 čís. 1 c. ř. s.), neboť jinak stačí všeobecné popření tvrzení strany žalující. Avšak i vada zmíněná je dle své povahy vadou formální, kterou lze napravit dodatečně, nehledě k tomu, že civilní řád soudní neobsahuje žádné sankce na částečný nedostatek náležitostí § 78 c. ř. s. (viz rozhodnutí sb. n. s. čís. 5889). Měl tedy soud pokládati přípravný spis č. ř. 4 za žalobní odpověď a zahájití další zákonné jednání jako by žalobní odpověď byla bývala včas podána, neboť byla podána ve lhůtě prodloužené usnesením ze dne 19. prosince 1932 Ck I 633/32-3 a lhůta k podání žalobní odpovědi není neprodloužitelná, nýbrž je to lhůta soudcovská, kterou lze prodloužit (§ 128 c. ř. s.), jelikož není zákonného ustanovení, jež by zakazovalo prodloužení této lhůty. Nezmeškala-li odvolatelka lhůtu k podání žalobní odpovědi, nesměl býti vydán rozsudek pro zmeškání a byla tudíž odvolatelce odňata možnost projednávatí před soudem nezákonným postupem soudu, pročez rozsudek jest zmatečný podle § 477 čís. 4 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

Důvody:

Jde o řešení otázky, zda lze vynéstí rozsudek pro zmeškání, byla-li podána neúplná žalobní odpověď, neobsahující zejména návrh, by žaloba byla zamítnuta. Nejvyšší soud vyslovil a podrobně odůvodnil v rozhodnutích čís. 5889 a 7114 sb. n. s. právní názor, že i když byla podána žalobní odpověď obsahující jen všeobecné popření žalobního děje s návrhem, by byla žaloba zamítnuta, nelze vynéstí rozsudek pro zmeškání. V souzeném případě obsahuje žalobní odpověď všeobecné popření žalobního děje, neobsahuje žádný konečný návrh, zejména ne návrh na zamítnutí žaloby. Jde proto o řešení otázky, zda podáním takovéto žalobní odpovědi se uchránil žalovaný před následky zmeškání,

které by ho jinak byly stihly podle § 398 c. ř. s. Právem zodpověděl odvolací soud tuto otázku kladně, neboť jest-li pokládati za dostačující odpověď na žalobu podání, jež nemá náležitosti přípravného spisu podle § 78 čís. 2 a 3 c. ř. s., není tu důvodu, aby se jinak posuzovalo podání, jež mimo uvedené vady neobsahuje návrh podle § 78 čís. 1 c. ř. s., není-li pochybnosti o tom, že při dotyčném podání jde o odpověď na žalobu podle § 243 c. ř. s. Taková pochybnost jest vyloučena, neboť žalovaný označil dotyčné podání jako »přípravný spis se žádostí o prodloužení lhůty k žalobní odpovědi, pokud se týče žalobní odpovědi«, a žádá, aby v případě, že by nebylo vyhověno zmíněné žádosti, byl považován dotyčný přípravný spis za žalobní odpověď. Rozhodnutí čís. 4001, 8733, 8977, 9063 sb. n. s., na které stěžovatel poukazuje, nedopadají, ježto v nich šlo o řízení před okresními soudy, v němž podání žalobní odpovědi není procesním úkonem. Nelze proto posuzovati obsah žalobní odpovědi jako přípravného spisu, jehož náležitosti jsou zákonem zvláště upraveny (§ 78 c. ř. s.), podle předpisů týkajících se přednesu stran při prvním roku pokud se týče při prvním ústním jednání před okresními soudy. Také rozhodnutí čís. 7729 a 10.052 sb. n. s. nedopadají, neboť jde v nich o případy opožděného podání žalobní odpovědi.

Čís. 12649.

Vydržení pozemkové služebnosti (otvírání oken do prostoru nad sousedním pozemkem) nemohlo začíti, dokud vlastníkem panujícího i služebního pozemku byla táž osoba.

Služebnosti otvírání oken nebylo nabyto tím, že nabyvatel služebního pozemku musel při jeho koupi vědět, že se okna sousedního domu otvírají na jeho pozemek, a že se z počátku proti tomu nebránil.

(Rozh. ze dne 27. května 1933, Rv II 734/31.)

Dům čp. 146 i dům čp. 147 vystavěl roku 1899 Karel H. Roku 1908 prodal Karel H. dům čp. 146 žalovaným, roku 1910 dům čp. 147 i s parcelou čís. 153 žalobci. Dům čís. 146 byl hned od počátku vystavěn tak, že se dvě okna vedoucí na parcelu čís. 153, otvírala ven. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaných mimo jiné, by žalovaní byli uznáni povinnými zdržeti se otvírání oken kolmo nad parcelu čís. 153. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Důvody: Co se týče okenního práva, které si žalovaní osobují, jest napřed zjistiti, zda jde o právo vytčené v § 488 obč. zák., či o právo uvedené v § 476 čís. 10 a 11 obč. zák. O právo ve smyslu § 488 obč. zák. tu nejde, jelikož tento paragraf upravuje pozitivní služebnost, zříditi okno v cizí stěně, žalovaní mají však okna ve své vlastní zdi. Může tedy jíti jen o zápornou služebnost domovní ve smyslu § 476 čís. 10 a 11 obč. zák. Žalobce tvrdí, že žalovaní udržují ve své zdi dvě okna, jedno do kuchyně, druhé do komory, a otevírají je do vzduchového prostoru nad žalobcovým pozemkem parc. č. 153, k čemuž prý nejsou